

Ige:**2Kor 5,10-15 napi ige****2Kor. 10,17 Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék!**

1. Szeretném megkérdezni tőletek, hogy szabad-e dicsekedni, hogy jó dolog-e a dicsekvés? ...

Minden szülő igyekszik arra megtanítani csemetéjét, hogy a dicsekvés bizony nem illő dolog. Ha egy kicsit elgondolkodunk a dicsekvésen, akkor rengeteg történet juthat eszünkbe, hogy ki mivel szokott eldicsekedni. És valóban szinte bármivel képes az ember dicsekedni.

Én leginkább azon szoktam elcsodálkozni, amikor emberek egymással versengve dicsekszenek a bajokkal. Most szívesen helyesbítenének néhányan, hogy a bajokat az ember inkább elpanaszolja, a dicsekvés szó nem illik ide. Pedig gyakran lehetünk annak tanúi, hogy a bajokkal, a problémákkal dicsekszenek az emberek, még annak árán is, hogy eltúlozzák azokat, hogy a másik emberrel ilyen szörnyűségek biztosan nem történtek meg.

Sőt, a jó dolgokat is képes az ember rosszként bemutatni, csak hogy elképesse hallgatóságát. Talán ismerjük a horgászok dicsekvését:

Két horgász beszélget:

- Tegnap olyan kitűnő horgászhelyet találtam, hogy csak a vödört kellett belemerítenem a vízbe, és máris tele volt hallal! - dicsekszik az egyik.

- Az semmi! - legyint a másik. - Én olyan helyen voltam, ahol előbb el kellett zavarnom a halakat, hogy a vödört a vízbe meríthessem...

2. Pál apostol végzi a szolgálatát, hirdeti Isten igéjét, és az igehirdetés által embereket győz meg Isten ügyének, Krisztus követésére. Az emberhalászat sem megy olyan könnyen, hogy előbb el kell kergetni a halakat, hogy a vödört a vízbe merítse az apostol. De láthatóan vannak jó eredmények az apostol szolgálata során, hiszen emberek térnek meg, jutnak élő hitre Jézus Krisztusban. Emiatt azonban rosszindulatú emberek vádjaival találkozik szolgálata során. Pált azzal vádolják meg, hogy tisztességtelen eszközökkel és szándékkal győz meg embereket. Azzal vádolják, hogy szemfényvesztés, amit tesz a gyülekezetben.

Azonban Pál lelkiismerete tiszta, és nyíltan áll meg azok előtt a korinthusi emberek előtt, akik hamissággal vádolják. Ezekkel a vádakkal már korábban is foglalkozott levelében az apostol. Ezért írta a 2. fejezetben a következőt: 2Kor. 2,17 „*Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyerészkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztus által.*”

Pál és munkatársai teszik a dolgukat, amivel Krisztus megbízta őket, látható eredményei vannak szolgálatuknak, igehirdetésüknek. Ha valaki dicsekedni akar, akkor mondja el, hogy ezek valóban Krisztus szolgálói, dicsekedjen el azzal, hogy Pál nem látszat keresztyén ember, a hite nem képmutatás, hanem valódi tartalom van mögötte. Pál igazi, tartalmas keresztyén életet él, aki nemcsak nevében keresztyén, nemcsak látszólag Krisztus-követő, hanem a legnehezebb helyzetekben is hitvalló életet él.

Az ilyen tartalmas keresztyén életet szembe kell állítani azoknak az életével, akik csak a látszattal dicsekszenek, mert a szívük üres.

A felszínes keresztyén életet élők még arra is képesek, hogy látványosan imádkozzanak, szinte révületbe essenek. Ők azt állítják, hogy az ilyen látványos imádkozás az igazi, Szentlélektől való imádság.

Igen, én is szoktam révületbe esni – mondja Pál – de az nem tartozik a külvilágra, az nem látványosság, amit csodálni kell, hanem az az Istenre tartozik egyedül, olvassuk a 13. versben.

3. De térjünk vissza a dicsekvésre, hiszen a mai napi igében ez a fogalom ismétlődik többször is. Ha végig gondoljuk Pál szavait, akkor azt is megállapíthatjuk, hogy az apostol dicsekszik. A szakasz első mondatában azt mondja: „ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk.” Mintha azt mondaná, hogy „mi tudjuk, hogyan kell hinni Istenben, az emberek pedig jobb belátásra térnek, Isten előtt pedig nincs semmi takargatni vagy szégyellni valónk”. Mondhatjuk-e ezek után, hogy beképzelt és gőgös az apostol? Vagy talán túl sokat gondol magáról Pál? Semmiképpen sem.

Ha nem csupán ezeket a szavakat nézzük, hanem megnézzük az apostol egész életét, többi levelét, akkor Pál dicsekvését nem ítélnénk el. Sőt, ő arra ad jó példát, hogy a dicsekvés lehet jó is. Sőt, még tovább megyek. A dicsekvés szolgálhatja Isten akaratát is.

Lássuk meg, hogy Pál tényeket mond el és állít szembe üres fecsegéssel és tetszetős, de értéktelen dolgokkal. 13 levelet írt az apostol különböző gyülekezeteknek és személyeknek. A 13 levélben összesen 52 helyen szól a rossz és a jó dicsekvésről. Mi elsősorban figyeljünk a jó dicsekvésekre, mert Pál tudott jól, és Isten számára is kedvesen dicsekedni.

Szeretném még világosabbá tenni azt, hogy Pál milyen dolgokkal dicsekszik, ezért két leveléből hadd olvassak fel:

*Fil. 2,14-16 Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel **dicsekszem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába.***

*2Thessz. 1,3-4 Szüntelen hálával tartozunk Istennek értetek, testvéreim, amint ez méltó is, hiszen hitek nőttön nő, és az egymás iránt való szeretet gazdagodik mindnyájatokban, úgyhogy **mi magunk dicsekszünk az Isten gyülekezeteiben veletek, állhatatosságokkal és hitetekkel, amellyel minden üldöztetést és nyomorúságot elviseltek.***

Pál valójában nem saját magával dicsekszik, hanem a másik emberrel. Azzal, hogy azok az emberek, akik megismerték Krisztust, és hitre jutottak, azokat fel lehet ismerni a legnagyobb tömegben is, mert ragyognak, mert egyéniségük sugárzó és vonzó a hitetlen emberek számára. Pál arra készül, ha majd Krisztus előtt számot kell adni mindarról, amit tett, akkor elmondhassa, hogy nem futott és nem fáradt hiába, hogy igehirdetései nyomán emberek vallották meg bűneiket, és adták át életüket Krisztusnak.

Pál azzal dicsekszik, hogy az egyik gyülekezetbe tartozó keresztyének hite nő és erősödik, és egymás felé egyre inkább szeretettel fordulnak. Dicsekszik azzal, hogy minden üldöztetést, ellenséges légkört és nyomorúságot elviseltek azért, mert állhatatosak és kitartóak voltak Isten mellett.

4. Kedves Testvéreim! Tegyük fel a kérdést, hogy honnan származik és mi az értelme a jó és biblikus dicsekvésnek?

Pál apostol erre is igyekszik rámutatni. Azt írja a korinthusi gyülekezetnek, hogy Krisztus szeretete szorongatja. Pál nemcsak magától akar dicsekedni, hanem naponta azt éli meg, hogy Krisztus minden bűne, gyengesége és hibái ellenére kegyelmével veszi őt körül, és ami szintén nagyon fontos: Isten Szent Fia szereti őt. Jézus Krisztus szeretete pedig nem olyan, mint a mi emberi szeretetünk, mely gyakran valamilyen magatartástól, érdektől, vagy éppen rokoni, baráti szálaktól függ. Jézus nemcsak azokat szereti, akik megfelelnek az elvárásoknak. Jézus azokat is szereti, akik olykor vitatkoznak vele, akik vádolják Istent valami nyomorúságukért.

És ezt a szeretetet Jézus nemcsak szavaival fejezi ki, sőt, elsősorban nem beszél a szeretetről, hanem tetteivel. Jézus annyira szeretett téged és engem, hogy meghalt értünk, **„meghalt mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”**

Pál dicsekszik az Úrral, és minden lehetséges módon arról beszél a gyülekezet tagjainak, hogy mi tett vele és általa Krisztus. Így dicsekszik a gyengeségével, azzal, hogy embereket győzött meg, hogy legyenek Krisztus követői. Dicsekszik a gyülekezet állhatatosságával és hitével, melyek minden nehézségben megtartják a hívőt.

Testvéreim az Úr Jézus Krisztus által! **A Krisztus szeretete szorongat engem is, hogy mindenki megértse és elfogadja Krisztus megváltó kereszthalálát, hogy többé ne önmagatoknak éljete, hanem éljete Krisztusnak, aki értünk meghalt és feltámadt! Amen.**

Loment Péter lelkész

Áldás: Jer. 9,23 Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az ÚR, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem - így szól az ÚR!